

Virkeligheden ikke tænke meget dybt over Følgerne af, hvad de ville gjøre. Jeg kan ogsaa her tale af Erfaring om, at Matroser ere deserterede fra et Skib, hvor de have efterladt tilgodehavende Gyre og ladet deres Kiste fuld af Klæder og deres Sengklæder blive tilbage, og de ere vendte i Land i de Klæder, de have staaet og gaaet i, blot for at komme bort fra Skibet. Naar jeg saa har fundet dem og sagt til dem: Hvad tænkte I paa? have de svaret: „Ja, vi havde Lyst til at gaa i Land, man har sagt os det og det, og vi troede, at vi kunde fortjene Mere i Land end ombord paa Skibet, derfor vendte vi“. Ervur man virkelig, at saadanne 3 Matroser ville tage i Betænkning at gaa op til Konsulen paa et fremmed Sted og sige: „Vi have den og den Dag havt saadant frygtelig haardt Veir, Skibet trat mere Vand end i Almindelighed; vi maatte bruge Pumperne tre Gange om Dagen istedetfor to Gange, vi forlange, at Skibet skal undersøges“. Nu siger rigtignok Lovforslaget, at, dersom det opdages, at Klagen er aldeles ubegrundet, skulle de 3 Matroser og Befalingsmanden godtgjøre Skipperen de med Undersøgelsen forbundne Omkostninger og ere pligtige til at betale Erstatning for det ved Opholdet forvoldte Tab. Jeg gad virkelig vide, hvorfra man tror, at disse 3 Matroser skulde kunne godtgjøre Skipperen et saadant Tab, som her kan forvoldes. Det Spøste, man kunde bringe det til, var at sætte dem i Fængsel og der lade dem afsjæne Bøden, men det vil i Virkeligheden de 3 Matroser le ad, de ville sidde ganske gemnyttig i Fængsel, naar de ikke kunne komme fra det paa anden Maade. — I § 20 siges der, at dersom Skibet lider Skade paa Rejsen ved at støde paa Grund, skal Skipperen, naar han kommer i Land, melde det. Ja, dette at støde paa Grund, kan jo tages i forskjellige Meninger. Naar Skipperen støder paa Grund og bliver sidende, er han lovlig udfyldt, og støder han paa Grund paa en Sten, saa at Skibet gaar i Stykker, er Sagen ogsaa meget klar. Jeg kan altsaa ikke komme til andet Resultat, end at dette Ord at „støde“ maa forstås saaledes, at naar f. Ex. et af de smaa Skibe, der løbe fra Nysted til Helligenhafen, løbe i Sand hele Veien, saa kan dette ogsaa kaldes at støde. Naar et Skib gaar ind til Maracaibo i Sydamerika, skal det over en Sandbarre, hvorover ikke engang de Skibe, der daglig løbe derover, kunne løbe, uden at støde; men det er der ikke mindste Risiko ved, Sandet er løst, og der er ikke Sten stadt i det, saa at Skibet ikke lider noget. — Jordi altsaa Skibet paa den Maade har stødt, forpligter man, uden at der er Grund dertil, Skipperen til at gjøre Anmeldelse, og forarsager en Undersøgelse. Det er det Gne; men der kommer Noget, der er endnu værre. Der staar: „Dersom Skibet lider Skade

paa Rejsen ved at støde paa Grund, skal Skipperen, naar han kommer med Skibet til et Sted, hvor der findes Vidner til uden at løse det at besigtige det i Bunden udenbords osv.“ Dette „uden at løse“ gaar virkelig langt over min Forstand. Naar han altsaa har stødt, kan han gjerne reise hele Verden over; naar han ikke kommer til et Sted, hvor Skibet kan besigtiges uden at løse, kan han ganske rolig fortsætte Rejsen, saa er der ingen Fare tilføede, saa har det Stød ikke gjort Noget. Man kan reise ganske roligt uden Ansvar, men kommer han til enhavn, hvor Skibet kan lægges op paa en Vedding og eftersees uden at løse — og den Slags Havne er der ikke mange af — saa skal han lade det besigtige. Der staar Noget i § 15 om, at et Skib ikke kan frigives, fordi det er udgaaet af det danske Skibsregister. Dersom et dansk Skib, efterat det er erklæret for usjødygtigt, bliver solgt til en Fremmed, betvivler jeg meget, at den danske Regjering vil have saamegen Myn- dighed, at den kan sige, at det Skib ikke maa seile, og jeg bestyrkes i denne min Tvivl ved, hvad den høitærede Minister selv siger i Betænkningen Lillæg B. Sp. 1023, nemlig at Skibet ikke skal kunne erklæres usjødygtigt, fordi det fremmede Steds Love ere strengere end vore osv., hvad jeg dog ikke skal opløse videre. Men naar man læser det, vil man rimeligvis komme til det Resultat, at den høitærede Minister selv har havt Tvivl om, hvorvidt man ogsaa her hjemme kunde gjøre de danske Love gjældende fra det Dieblit, Skibet gaar over i en fremmed Havn. Den høitærede Minister maa forudsætte, at vi ikke ville kunne forlange det et andet Sted; kunne vi da gjøre det? Naar dette Lovforslag fra Begyndelsen af har vaakt en saa almindelig Uvillie og Utilfredshed i hele Danmark, som maatte neppe noget andet, tror jeg, at Stylden ligger hovedsaglig hos den høitærede Kommission, der i sin Tid blev nedsat for at tage det under Behandling. Denne Kommission har naturligvis med den allerbedste Villie og de skjønneste Hensigter arbejdet i Sagen. Det føler man, det ser man, naar man læser dens Arbejde, men den er uvilkaarlig kommen til at male med for mørke Farver. Der siges i Kommissionsbetænkningen Pag. 13, at af 3,153 Skibe ere 34 forsvundne og 16 forladte. Det er jo naturligvis fuldkommen rigtigt, det er den rene Sandhed, men det er ikke veiledende, det er snarere vildledende; thi naar jeg vil sige 3,153 Skibe, maa jeg sige, at disse 3,153 Skibe have isølge statistisk Læselværd af 1878 havt 67,000 Reiser, og saa vil det dog vistnok indrømmes, at Sagen lyder ganske anderledes, naar jeg siger: af 3,153 Skibe ere 34 forsvundne, end naar jeg siger: paa 67,000 Reiser ere disse 34 Skibe forsvundne. Det er det Samme og er